

CSUKÁS ISTVÁN

Mirr-Murr kalandjai III.

Pintyöke
Cirkusz,
világszám!

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓVAL

CSUKÁS ISTVÁN

Mirre-Murre kalendjai III.

Pintyőke
Cirkusz,
világszám!

RÁDULY CSABA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Egy különös idegen

Az utca izzott a hőségtől, az út közepén a por selymesen libegett, az akácfák bágyadtan bólogattak.

Mirr-Murrék a foghíjas léckerítésen kidugták sorra a fejüket, és bámultak kifelé az üres utcára.

Ekkor tűnt fel a különös idegen. Először csak két csontos, meztelen lábfejet láttak, amint apró porfelhőket verve lépked az úton. Lábszárán a nadrág fel volt tűrve, nadrágszíja rézzel volt kiverve, csillogott-villogott a fényben, piros kockás inge elöl nyitva volt, szemére húzott csúcsos kalapján hosszú fácántoll

meredezett az ég felé. Jobb kezével egy botot tartott a vállán, a bot végén batyu libegett; bal kezével egy furcsa ládát húzott, a láda kerekeken gurult, és oldalára hatalmas, rikító betűkkel a következő szöveg volt festve:

Nem nézett se jobbra, se balra, látszólag ügyet se vetett a léckerítésen kikandikáló társaságra.

Mirr-Murrék annál jobban bámulták őt. Megcsodálták külön a nadrágszíját, a piros kockás ingét, a szemére húzott csúcsos kalapot és a kalap mellett lengedező fácántollat. Majd a batyura vetettek egy futó pillantást, és hosszan, hosszan nézegették a kerekeken guruló ládakocsit.

A különös idegen egyenletes léptekkel haladt el előttük, az apró porfelhők felszálltak, majd visszahulltak az útra.

Egyszer csak a ládakocsi hirtelen kivirágzott. Igen. Telis-tele lett a teteje vörös rózsákkal. Azt hitték, hogy a szemük káprázik. Mirr-Murr gyorsan be is hunyta, majd kinyitotta a szemét, de a rózsák változatlanul ott voltak a ládakocsi tetején.

– Nahát! – álmélkodtak.

A különös idegen pedig mintha elmosolyodott volna, de ezt nem lehetett észrevenni, haladt tovább előre, nem nézett se jobbra, se balra.

Majd eltűnt az utca végén fácántollastul, batyustul és a rózsákat virágzó ládakocsistul.

Mirr-Murrék visszamentek az üres nyúlketrechez, és izgatottan tárgyalták a különös idegen különös felbukkanását.

– Varázsló! – lelkesedett Bóbice, a néger baba.

– Mindenesetre vándorvarázsló! – egészítette ki Oriza-Triznyák. – Láthattátok, hogy milyen poros volt a ruhája. Biztosan messziről jött.

– De ha varázsló, akkor miért jár gyalog? – ellenkezett Mirr-Murr.

– Gyalogvarázsló! – szögezte le Oriza-Triznyák.

– Vagy pedig még el is van átkozva – kapcsolódott be a társalgásba Morzsa.

– Az lehet, hogy el van átkozva – vélte Csinnadratta, az ólomkatona. – Különben nem húzná azt a nehéz ládát. Saját kezével!

– Vagy pedig eltolhatott valami varázslatot, és ez a büntetése – mondta Paprikajancsi. – Sok ilyen varázslóról lehet hallani, aki eltol valami varázslatot.

– De egy biztos, hogy a rózsákat remekül csinálta! Azt nem toltta el! – kelt a védelmére Mirr-Murr.

– Az igaz! Azt el kell ismerni, hogy remekül csinálta – bólogattak mindnyájan, és még sokáig beszélgettek a különös idegenről.

A különös idegen pedig ezalatt beült az állomás mellett a kerthelyiségbe, kért egy pohár sört, lehajtotta és tünődni kezdett.

Gondolatai főleg a kerítésen kikukucskáló társaság körül jártak. Mert ha nem is mutatta, alaposan megnézte őket. Pintyőke – mert ő volt a különös idegen – nagyon ravasz ember volt. Az élet megtanította rá, hogy ravasz legyen. Pintyőke cirkuszigazgató volt, a „Pintyőke cirkusz, világszám!” igazgatója, s jelenleg egyetlen tagja is, ez pedig, mondani sem kell, kevés egy

cirkuszhoz. Jól tudta ezt Pintyőke is, de hát honnan vegyen több tagot? Ki megy ma erre a bizonytalan pályára? Nem beszélve a vadállatokról! Egyszóval Pintyőke is tisztában volt azzal, hogy cirkusza addig nem ér egy lyukas garast sem, amíg ki nem bővíti. Hónapok óta kereste-kutatta a kóborló cirkuszművészeket, de nem talált egyet sem. A cirkuszművészek mostanában bent élnek a városban, vagy fűtött kocsikban vándorolnak, amelyek olyan kényelmesek, hogy televízió is van bennük!

„Brrr! – rázta meg a fejét Pintyőke. – Hol vannak már a régi kóbor cirkuszművészek, akik gyalog vágtek neki a világnak?! Televízió nélkül!”

A pincér félreértette
Pintyőke fejrázását, mert
odasietett hozzá.

– Még egy sört? –
kérdte.

– Nem bánom – felelte
Pintyőke. – Hozzon még
egy sört.

Mikor a pincér a sört
kihozta, Pintyőke szóba elegyedett vele.

– Mondja csak, barátom, milyen falu ez?

A pincér épp unatkozott, és örömmel vette a társalgási
alkalmat.

– Nagyon csendes-rendes falu. Nem nagy, de nem is kicsi.
Olyan közepes.

– Értem – mondta Pintyőke. – És mondja csak, barátom,
mifélek itt az emberek? Úgy értem, hogy kíváncsiak, mindenbe
beleszaglászók?

– Hát... – bizonytalankodott a pincér.

– Mondok egy példát – folytatta Pintyőke. – Ha például egy
kutya vagy egy macska eltűnne, nagyon keresnék?

– Ja! – értette meg a pincér. – Nem keresnék!

– Biztos? – kérdezte Pintyőke.

– Biztos! – válaszolta a pincér. – Annyi kutya meg macska van itt, hogy ha el is tűnne egy vagy kettő, még mindig maradna elég. Nem keresné őket a kutya se, hehe!

Pintyőke elégedett volt a válasszal. Csak ennyit akart tudni, merthogy óvatos ember volt, és merthogy egy terv már kirajzolódott a fejében. Fizetett, megveregette a pincér vállát, csuklójára tekerte a ládakocsi madzagját, és elindult.

A terv, amely Pintyőke fejében megszületett, Mirr-Murrékra épült. Pintyőke arra gondolt, hogy mi lenne, ha velük alakítana egy új társulatot. „Egyik-másiknak egész értelmes volt a képe – dűnnyögte magában. – Azokat betanítanám különböző világszámokra. A többiek is megtanulhatnak egy-két trükköt!”

Mivel óvatos és ravasz ember volt, nem rohant ajtóstul a házba, kigondolta, hogy jobb, ha azok a macskák és kutyák maguktól jönnek hozzá, és az elcsábításnak még a gyanúja sem merül fel. Igen, biztos, ami biztos! Őt ne üldözze a rendőrség hét falun keresztül holmi kutya-macska ügyért! Elmosolyodott büszkén, hogy lám, milyen eszes is ő! „Majd elintézem, hogy önként, maguktól jöjjenek hozzám. Én tisztán állok a törvény

előtt!” – dörmögte magában, míg a falu vége felé ballagott egy kis akácerdőbe.

Ott leült kényelmesen a fűre. A ládakocsiból egy papírdarabot és egy tintaceruzát kotort elő. A papírt a láda tetejére helyezte, és gondosan írni kezdett rá.

Elégedetten olvasta a felhívást, majd leheveredett a ládakocsi mellé, és estig szundított egyet.

Este frissen felugrott, kalapját jól a szemébe húzta, hogy ne lehessen felismerni, a felhívást az inge derekába rejtette, és elindult a falu felé.

A foghíjas léckerítésnél megállt, és óvatosan lefelé belfelé. Majd egy olyan pillanatban, amikor Mirr-Murrék éppen a tornácon játszottak, besurrant az udvarba, és az üres nyúlketrec oldalára szögezte a felhívást. S úgy, ahogy jött, észrevétlenül távozott.

Mirr-Murr, a kandúr és barátai hamar felfedezték az üres nyúlketrec falára szögezett felhívást.

Álmélkodva olvasták.

– Hogy került ide? – kérdezték.

– Mondtam, hogy varázsló! – örvendezett Bóbice, a néger baba. – Egyszerű. Idevarázsolta és kész!

– Gyönyörű lehet egy ilyen cirkuszban élni! – ábrándozott Mirr-Murr, a kandúr. – Utazás, világjárás, gyönyörű tájak, városok! Esetleg még tenger is...

Oriza-Triznyák is bekapcsolódott az ábrándozásba.

– És a sok taps! Azt se felejtse el! A nagy siker! Ott állni a porondon, a reflektorfényben, és hajlongani, megköszönni a tapsot. Esetleg a tapsorkánt!

– És a virágok, amiket bedobnak a porondra – ábrándozott Bóbice is, a néger baba.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És a gyerekek, akiknek kipirul az arcuk! – fűzte tovább a szót Paprikajancsi.

– Ezer láncos ágyúgolyó! Ne feledkezzetek meg a bevételről sem! Dőlni fog a pénz! Mindenki annyi cukrot vehet meg nápolyit, amennyit akar – lelkesedett Csinnadratta, az ólomkatona.

– Én főtt kolbászt fogok venni – dörmögte Morzsa kutya.

– De szép lesz! Ó, de szép lesz! – sóhajtozott Samu, a kiscsacsi.

Egyszóval mindnyájan érezték magukban a művészi elhivatást; a felhívást levették az üres nyúlketrec faláról, búcsúzólul végignézték az elalvó udvaron, az eperfán, majd kimásztak a foghíjas léckerítésen, és elindultak az akácerdőbe vezető úton.

